

Enckie-tårar wed fordom
förnäme köp- och
handelsmannens här i
kongl. siö- o...

Helinus, Johannes Petri,

1 Ic 1694 Arp, Mårten

National Library
of Sweden

1^a

179

Enckie, Vårar/

Med

Fordom Förnåme Köp, och Handelsmannens
här i Kongl. Siö- och Stapel-Staden äro/

Den

Ehreborne och Högwåldachte

Mer **M** **A** **N** **D** **E** **N**
A **R** **B** **E**/

Högtbeklagelige/doch i Herranom salige Frånfälle/
och Christeliga Begravnings-Act,
Utgutne

Uf

Des/ för detta/ Högtåhrade och Kärålskelige
Waka och Huusåhra/

Men nu i Sorgen Owarlämnade och Högtbedröfwade Enckia.

Samt i Pennan fattade/ och vnder Trycket gifvne

Uf

Samtelige de Sorbundnas

Lienst- Skyldig- och Beredwilligste

JOHAN HELINO. Wex: Smol.

1694

m. H.

de

Ruth. 1. v. 20.

Kaller mig icke Naëmi, utan Mara/ ty dett Alzmåchtige
hafwer swårliga bedröfwat mig.

2. Sam: 14. v. 5.

Jag är een Enckia/ een Qwinna som Sorg hafwer/
Ty min Man är död.

Syr: 35. v. 18.

Enckionnes Tårar flyta wål neder åt Kindbenet: Men
the ropa up åt öfwer honom som them uttrångt
hafwer.

Baruch. 4. v. 23.

Jag hafwer låtit tig fara med Sorg och Gråt: Men
GDD skal gifwa mig igen med Glädie och
Frögd Ewigliga.

Stunges som
Hwad hielper at iag klagare etc.

1.
Hwad Dwijda/ Sorg och
ängslan/
Hwad wee/ och hierte
fängslan/
Hwad Suckan/ Gråt
och Klag.
Mig Uslan/ i min Jämmer/
Dwal/ trycker/ tränger/ klämmer
Och twingar Natt och Dag.

2.
Ah mig! mitt hierta brister/
Ah mig! Ah wee! iag mister
Mitt Huswud och Förswar/
Min eenda Frögd och Fågnat/
Min Krona/ Skydd och hågnat/
Ar borto: iag är qwar.

3.
Ah Död/ hwad haar iag brutit
Mot tig/ at iag ey nitit
Min allerkärste Wån/
Hwij mån tu honom fånga?
Hwij måst han från mig gånga/
Och lämna mig igen?

4.
Hwij fick iag ey omhøllja
Mig med hans mull/ och föllja
Den/ som mig hölt så kär?

Men! längre måst iag qwijda:
At/ från min Barn/ och Sijda/
Mitt bästa borto är.

5.
An du min högsta Glädie/
Hwij wille du tillstãdia/
At iag så lijder Nöd?
Du/ som i Lust och smårta/
Mig/ meera än dit hierta/
Har ålskat/ til din Död.

6.
Sij huru iag begråter/
At du mig så förlåter/
Och från dit hierta gått:
Sij hur iag dit Frånfälle/
På alla Rum och ställe/
Beklagar utan mått.

7.
Men ah! mig arina Enckia/
Fast iag får slijkt påtånckia/
Doch winner iag ej meer:
Ty GUD har nu så lagat/
Så hårt mig nåst och agat/
At iag tig här ej seer.

8.
O Sorglig Stund och timma?
Med Smårtzo-Moln och dimuna
Förduncklat/ när iag af
Den strånga Sdes Lagen/
Sågtig/ min Wån blij tagen
Från mig/ och lagd i Graf.

Olycke

9.
Olycklig fram för alla/
Må man mig råhlig kalla/
Mig arm' och fattigan:
Ty hwart iag mig omtäncker/
Min Nöd sig sammanläncker/
Och gripper hiertat an.

10.
Min Gråt mig hårt antastar/
Min sorg mig öfverlastar/
Och iag heelt trånar bort:
Mitt hierta mig fräntages/
Halft nu til Jorden drages/
Halft fölher innan fort.

11.
Sij/Klagan mig så gäster/
Af Ängst är iag så qväster/
At iag går heelt förskräckt:
Ty dödzens wee och Smärta/
Så sönderslår mitt hierta;
At det är genombräckt.

12.
Min Siäl af ängslan ryter/
Min Gråt som strömmar flyter
Och rinner neer af Kinn/
Mitt Qual mig heelt förtärer/
Iag mig med Tårar närer/
Iag går vt eller inn.

13.
Det klingar som iag hörde
En dunckel Thon/ som förde
I munnen: Sorge-Sång:
Sij Lufften tyckes svinga/
Med een bedröflig tunga/
Hur' iag här lijder Twång//

14.
Mitt Bröd i sorg iag åter/
Min Dryck med tårar wäter:
Sorgkalcken för mig är/
Med bittert Wijn inskäncker/
Med Galle-Safft bestäncker/
Och fyllter med Beswär.

15.
Min Kropp är såsom döder/
Mitt Bröst och hierta blöder/
Förkolnat är mitt Blod!
Och/ fast än iag mootsträfwar/
Doch skälfiwer iag och bäsfiwar/
Ty borto är mitt mod.

16.
Min Frögd är från mig wandrat/
Min Lust i Pust förändrat/
Naemi war iag förr;
Men bör nu Mara kallas/
Nu iag af Nöd bestallas/
In om min Enckio dörr.

17.
Naemi Lust är borta/
Och Mara mån förkorta
Mitt Lijf: ty HERren haar
Mig andre gång bedröfwat/
När döden från mig röfwat
Mitt Huswud och Förswar.

18.
Min Brudnat är borttagen/
Och Sorge-Dräckt pådragen/
Som minner mig vppå/
Hur' all den Frögd och Gamman/
Iag haft med honom samman/
Nu ändrat wara må.

19. När

19.

När iag/eländig Dwinna/
Mån mig alt sliftet påminna/
Och gå in til mig sielf/
Min ögon då angäller/
Hwars Tåre-Hors. vpsväller/
Och brusar som een Elf.

20.

Som Turturdufwan flyger
På torran Green; så synger
Iag mig då i en Brå:
Där iag seen/ utan ånde/
Begråter mitt Elände/
Som mig är kommit på.

21.

Och detta är den Lissa/
Som endast mån sig wijsa/
At iag slift klago-låat/
Af min vtsvagad Styrckia/
På Dag och Natt får yreckia/
Med ovphörlig Gråt.

22.

Med Morgon Rådnan börjer
Min Syssa/ at iag förjer/
Och tar med dagen til:
Och mådan iag så gråter/
Åstundar iag och åter/
At Natten komma will.

23.

Som kunde något lindra
Min Nöd/ och listet hindra
Min Jammers Ynnogheet.
Doch är alt sliftt förgåfwes/
Ty iag som heelt förgåfwes
Af Drömars wijsdrigheet.

24.

Nu tyetz iag min Wån funnit/
Nu tyetz han haa försvunnit/
Nu tyetz han bli mig när:
Doch nästan förn iag waknar/
Iag/ GUDi klagat! saknar/
At han mig borto är.

25.

Då måst min Tåre-Källa/
I nyio öfwerfälla/
Af Strömrifj Tåreflod:
Och iag så länge ryta/
Til des iag synes flyta/
Och smälta vti Blod.

26.

Ah Wee! hoo kan vtsåga
Min Jämmer! och upwåga
Min Möda och Besvär?
Ah mig elände Dwinna!
Ah wee! hoo kan besinna/
Hur iag Sorghunden är?

27.

Hoo seer och weet all Plåga/
Som öfwer min förmåga/
Sig dagligdagz mig teer/
Hoo kan och rätt beskriwa
Den Smårta/ iag mån drifwa/
Och det som än är meer/

28.

Hwem skådar til min Jämmer?
Hwem är som sig beqwämmer/
Nu til at trösta mig?
Til hwem skal iag mig luta?
Hwem wil mig hielp tilskjuta?
Hwem wil misfunda sig?
Hwem

29.
Hvem seer til mine Tårar?
Hvem låfer det som fårar
Min Siæl? hvem år som vil
Min Suck och Klagan stamma/
De Tåre-Floder dänna/
Som stadigt strömma til.

30.
Hwar fins den Wänne-hyllest/
Hwar på iag mig tilfyllest/
I min Nöd/ lista kan?
Iag fruchtat at iag sannar/
At/ när min Tunna stannar/
Mig känner ingen man.

31.
Ty bland all Nöd och Qwijda/
En Enckia måste lijda/
är denna störst/ at man
Seer ganska få dy hielpa/
Men flere heller stielpa/
I all de Rum de kan.

32.
Sig mången och förhäfwer/
När hon i Sorgen swäfwär/
Och klagar: ach! och Wee!
Han henne gärna tränger/
Des Rät förtaar och wränger
Och gör af henne spee.

33.
An meer! han henne trycker/
Med Stam och Root uprycker/
Och/ hwad han nämsin rår/
Sin bitterheet tilhwäfer/
Och vhr des Sgon präskar
Mång modig/ blodig tår.

34.
När iag slift mån påtäncka/
Iag högt Sorgbundne Enckia/
Weet iag ej/ om iag år
På Jorden/ eller under/
För mine Wee-modz dunder/
Som Hiertat helt förtår.

35.
Ah GUD! tig wari klagat
Slif Nöd! tu som behagat
Så högt bedröfwa mig!
Seer du ej hwad för wanda/
Iag arme måst vthstånda/
Nu du förborgar tig.

39.
Säg brister ej tit Hierta/
At mig i sådan Smärta/
Förtåres led wiid led:
Säg/ hwij tu tig fördolier:
Säg/ hwij tu så förhöljer
Tin Sool/ och år så wred.

37.
Kan du all nåd förforta?
är all hugswalen borta?
är all tin godheet död?
Wil tu mig helt förlåta?
Skal iag så ständigt gråta/
Och ångzlas i min Nöd?

38.
Men ah! hwad hielper klaga/
Hvem kan tilbaka draga/
Den hårda Dödzens Lag?
Hvem will en sig åndöna/
Med hwad Gud gör/ och böna?
Sig efter hans Behag.

Och

39.
Och hwad kan Sorgen bāta?
Om man än skulle grāta/
At man i Tārar flōdt:
Om man än sig förtārde/
Af tīdel Grāt sig närde/
Man ther med intet nōdt.

40.
Ty wil iag mig betāmna/
Min Grāt och Tārar hāmna/
Och vti Tolamod/
O Gud/ tin Hielp afwachta/
Och jānte det betrachta/
At tu äst allom god.

41.
Som/ fast än tu mig rijsat/
Med Tārars Brōd bespijsat/
Och lämnat vti Nōd:
Doch skall du aldrig lijda/
At iag i sådan Qwijsa
Skall Trōsilōds blifwa dōd.

42.
Jag weet at mina Tārar/
Titt Fader- hierta sārar/
Tu māst förbarma tigs/
Och sannerlig tu brister/
Förn iag tin Nāde mistet/
Och tu förlāter mig.

43.
Wil tu mig meer hemisōka?
Will tu mitt Kors påōka?
Skee Herre som tu will!
Tu blir ändoch min Hagnat/
Min Wāningz Skugg och Lagnat/
Nār mootgång stormar til.

44.
Sidsi far nu wāl min Fāgnat!
Min Krona/ Skydd och Hāgnat/
Farwāl min bästa Wān!
GUD lāt of snart tilsamman/
Fā mīta ewig Samman/
Hooos sig i Himmelen!!!

Trōste • SONNET.

Jag arma Barn/ som sedt och hört Ehet bittera
Klaga/
Och diupa Hierte wee! Min allerkārste Moor.
Jag māst Ehet trōsta: ty Ehet Hiertans Sorg
ār skoor.
Fast mig än samma Smārtz mār Merg och Mod betaga.
Ach kārste Moor! hwem kan Gudz Rād tillbaka draga?
Fast Ehet förswar/ wār Fahr/ ār timlig dōd: doch
boor
Han säll/ nu på den Ort/ der ewig Sällheet groor.
Så warer trōst! och draen tolmodigt Herrans Agg!
För

Försäkrer Eder at/ när Gud/ som Eder nu rissar/
Seer hur I med hans Nåd och willia är förnögd/
Han Eder Hierta då med krasstug Hugnat lissar/
Förwärlar Eder Pust i Lust/ Eder Sorgi Frögd.
Och såledz Eder Bröst med Tröst på Jorden spissar/
Til des iblijförnögd/ med Frögd/ i Himmels Högd.

Således söker sin Högtbedröfwade Aldrakäresse
Moder at trösta/ des kära och
Sorgbundne Son/

JOHAN MARTEN SON ARP.

Griff = Griff/

Sof Säll! Far wäl! min Faar: en
Steen din Been betäcker.

Hwars Dygd: och Dibre: Namn/ sig wide
om Werlden sträcker/

Far wäl! och sof i Frid! ditt Lof skall
bland oss boo/

Så länge Dibra Dygd/ och Lof på Jor:
den groo.

På sin Salige käre Fadens Griff = Steen
riktat/ af des i Sorgen qwar-
lämnade käre Son/

SAMUEL MARTEN SON ARP.